

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 5/15
Λουξεμβούργο, 15 Ιανουαρίου 2015

Απόφαση στην υπόθεση T-1/12
Γαλλία κατά Επιτροπής

Το Γενικό Δικαστήριο της ΕΕ επιβεβαιώνει ότι οι ενισχύσεις που χορηγήθηκαν από την SNCF στη SeaFrance είναι ασύμβατες προς την εσωτερική αγορά

Η SeaFrance, νυν τεθείσα υπό εκκαθάριση, ήταν γαλλική ανώνυμη εταιρία που ανήκε εμμέσως, κατά 100 %, στον γαλλικό δημόσιο φορέα SNCF. Η SeaFrance ήταν φορέας εκμεταλλεύσεως υπηρεσιών θαλάσσιας μεταφοράς επιβατών και φορτίων μεταξύ των λιμένων Calais και Dover. Το 2009, η SeaFrance κατείχε 6 πλοία και απασχολούσε 1 550 άτομα. Από το 2008, η οικονομική κατάσταση της SeaFrance επιδεινώθηκε συστηματικά λόγω δυσμενούς συγκυρίας, εσωτερικών δυσχερειών και πλειόνων κινημάτων εργατικών διεκδικήσεων.

Η SNCF έθεσε, κατά τη χρονική περίοδο εκείνη, στη διάθεση της SeaFrance μια πίστωση. Αυτή η ενίσχυση για τη διάσωση εγκρίθηκε από την Επιτροπή στις 18 Αυγούστου 2010¹. Οι γαλλικές αρχές κοινοποίησαν αργότερα στην Επιτροπή ένα σχέδιο ενισχύσεως για την αναδιάρθρωση, υπέρ της SeaFrance, συνοδευόμενο από σχέδιο αναδιάρθρωσεως. Η αναδιάρθρωση αυτή επρόκειτο να χρηματοδοτηθεί, κυρίως, με κρατική ενίσχυση που θα ελάμβανε τη μορφή ανακεφαλαιοποιήσεως της SeaFrance κατά 223 εκατομμύρια ευρώ. Κατόπιν καταγγελίας υποβληθείσας από έναν ανταγωνιστή της SeaFrance, οι γαλλικές αρχές διαβίβασαν, στα τέλη του έτους 2011, ένα τροποποιημένο σχέδιο αναδιάρθρωσεως: η ανακεφαλαιοποίηση της SeaFrance θα έπρεπε, στο εξής, να περιορισθεί σε ποσό 166,3 εκατομμυρίων ευρώ και να συνοδευθεί από δύο δάνεια χορηγούμενα από την SNCF. Το μεν πρώτο δάνειο, ύψους 99,7 εκατομμυρίων ευρώ, προοριζόταν για τη χρηματοδότηση της αναδιάρθρωσεως, το δε δεύτερο δάνειο αποσκοπούσε στο να αντικαταστήσει ένα δάνειο το οποίο αφορούσε ένα εκ των πλοίων του στόλου.

Με απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 2011², η Επιτροπή έκρινε ότι η χορηγηθείσα το 2010 ενίσχυση για τη διάσωση καθώς και τα προβλεπόμενα στο σχέδιο του 2011 μέτρα αναδιάρθρωσεως (ανακεφαλαιοποίηση και δάνεια) αποτελούσαν κρατικές ενισχύσεις ασύμβατες προς την εσωτερική αγορά. Η Επιτροπή απηύθυνε, ως εκ τούτου, διαταγή περί ανακτήσεως της χορηγηθείσας το 2010 ενισχύσεως για τη διάσωση. Η Γαλλία βάλλει κατά της αποφάσεως της Επιτροπής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ζητεί την ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως.

Με σημερινή απόφασή του, το Γενικό Δικαστήριο απορρίπτει την προσφυγή της Γαλλίας και επιβεβαιώνει, ως εκ τούτου, ότι οι ενισχύσεις που χορηγήθηκαν στη SeaFrance ήσαν όντως ασύμβατες προς την εσωτερική αγορά.

Η Γαλλία υποστηρίζει, ευθύς εξ αρχής, ότι η Επιτροπή όφειλε, στο πλαίσιο του κριτηρίου του ιδιώτη επενδυτή³, να διαχωρίσει τα δάνεια από την ενίσχυση για τη διάσωση και από την

¹ Απόφαση C(2010) 5837 σχετικά με την κρατική ενίσχυση N 309/2010 — Γαλλία.

² Απόφαση 2012/397/ΕΕ σχετικά με την κρατική ενίσχυση SA 32600 (2011/C) — Γαλλία — Ενίσχυση αναδιάρθρωσης υπέρ της SeaFrance εκ μέρους της SNCF (ΕΕ 2012, L 195, σ. 1).

³ Το κριτήριο αυτό αποσκοπεί στο να προσδιορισθεί αν ένας ιδιώτης επενδυτής θα ελάμβανε, ενδεχομένως, τα ίδια μέτρα διασώσεως και αναδιάρθρωσεως με αυτά που έλαβε η Γαλλία ή αν ο εν λόγω ιδιώτης θα επέλεγε την εναλλακτική λύση της εκκαθάρισεως της SeaFrance. Το κριτήριο αυτό είναι αναγκαίο για να προσδιορισθεί κατά πόσον υφίσταται κρατική ενίσχυση: συγκεκριμένα, τα κεφάλαια που τίθενται στη διάθεση μιας επιχειρήσεως εκ μέρους του κράτους υπό συνθήκες αντίστοιχες των συνήθων όρων της αγοράς δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν ως κρατικές ενισχύσεις. Όταν ένα κράτος προβαίνει σε πολλές διαδοχικές παρεμβάσεις, η Επιτροπή οφείλει να εξετάζει αν

ανακεφαλαιοποίηση. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει ότι τα δύο δάνεια είχαν χορηγηθεί ταυτοχρόνως με την ανακεφαλαιοποίηση και ότι τα τρία αυτά μέτρα είχαν προβλεφθεί στο ίδιο σχέδιο αναδιάρθρωσεως, το οποίο είχε υποβληθεί στην Επιτροπή έξι μήνες μετά τη χορήγηση της ενισχύσεως για τη διάσωση. Επιπλέον, οι μείζονες οικονομικές δυσχέρειες της SeaFrance υφίσταντο τόσο κατά το χρονικό σημείο κατά το οποίο αυτή έλαβε την ενίσχυση για τη διάσωση όσο και κατά το χρονικό σημείο κατά το οποίο η SNCF σχεδίαζε την ανακεφαλαιοποίηση και τη χορήγηση των δύο δανείων στο πλαίσιο του σχεδίου αναδιάρθρωσεως. Το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει, επίσης, ότι τα δύο δάνεια είχαν τον ίδιο σκοπό με αυτόν που είχε η ανακεφαλαιοποίηση (ήτοι τη χρηματοδότηση της αναδιάρθρωσεως), τούτο δε πολλώ μάλλον εφόσον η χορήγηση των δανείων αποτελούσε μόνον απόρροια αναθεωρήσεως του μοναδικού μέτρου ανακεφαλαιοποίησεως το οποίο είχε προβλεφθεί αρχικώς, πριν από την καταγγελία του ανταγωνιστή της SeaFrance. Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη το γενικό πλαίσιο της ανακεφαλαιοποίησεως της SeaFrance και, ιδίως, το γεγονός ότι κανένας εξωτερικός ιδιώτης πιστωτής δεν παρενέβη προς υποβοήθηση της SNCF στο πλαίσιο της συναλλαγής αυτής. **Επομένως, τα διάφορα μέτρα εμφάνιζαν, υπό το πρίσμα, ιδίως, της χρονολογικής αλληλουχίας τους, του σκοπού τους και της καταστάσεως της SeaFrance κατά τη χρονική περίοδο εκείνη, τόσο στενούς δεσμούς ώστε είναι αδύνατο να διαχωριστούν υπό το πρίσμα του κριτηρίου του ιδιώτη επενδυτή.**

Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι η Επιτροπή εφάρμοσε ορθώς το κριτήριο του ιδιώτη επενδυτή ως εκ του ότι κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η ολική απόδοση που αναμενόταν από την ενίσχυση για τη διάσωση, από την ανακεφαλαιοποίηση και από τα δάνεια δεν αντιστοιχούσε στην απόδοση που θα αναμενόταν εκ μέρους ενός ιδιώτη επενδυτή. Ως εκ τούτου, **ένας ιδιώτης επενδυτής σε οικονομία αγοράς δεν θα είχε λάβει, υπέρ της SeaFrance, το σύνολο των μέτρων τα οποία ελήφθησαν από την SNCF.**

Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι η Επιτροπή εκτίμησε ορθώς τη συμβατότητα της ενισχύσεως για την αναδιάρθρωση της SeaFrance προς την εσωτερική αγορά. Το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει, ευθύς εξ αρχής, ότι ο δικαιούχος μιας ενισχύσεως για την αναδιάρθρωση οφείλει να παρέχει ίδια συνεισφορά πραγματική, μη έχουσα τον χαρακτήρα ενισχύσεως και όσο το δυνατόν υψηλότερη, λαμβανομένου υπόψη ότι η συνεισφορά αυτή πρέπει να ανέρχεται στο 50 % των αναγκών χρηματοδοτήσεως της αναδιάρθρωσεως και να έχει ως σκοπό το να παρασχεθεί η δυνατότητα στις αγορές να πιστεύουν στο εφικτό της επιστροφής της επιχειρήσεως σε κατάσταση βιωσιμότητας εντός εύλογης προθεσμίας. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, η Επιτροπή ορθώς επισήμανε ότι η SeaFrance δεν παρείχε τέτοια συνεισφορά (με δεδομένο ότι το δάνειο ύψους 99,7 εκατομμυρίων ευρώ πρέπει να αποκλεισθεί από το ποσό της ίδιας συνεισφοράς, καθόσον αποτελεί κρατική ενίσχυση χορηγούμενη από την SNCF).

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου μπορεί να ασκηθεί αναίρεση, περιοριζόμενη σε νομικά ζητήματα, ενώπιον του Δικαστηρίου, εντός δύο μηνών από της κοινοποίησεώς της.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προσφυγή ακυρώσεως αποσκοπεί στην ακύρωση πράξεων των οργάνων της Ένωσης που αντιβαίνουν στο δίκαιο της Ένωσης. Υπό ορισμένες προϋποθέσεις, τα κράτη μέλη, τα όργανα της Ένωσης και οι ιδιώτες μπορούν να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Δικαστηρίου ή του Γενικού Δικαστηρίου. Αν η προσφυγή είναι βάσιμη, η πράξη ακυρώνεται. Το καθού όργανο της Ένωσης οφείλει να καλύψει το ενδεχόμενο κενό δικαίου που δημιουργεί η ακύρωση της πράξεως.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Γενικό Δικαστήριο

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσιεύσεώς της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582

υφίστανται, μεταξύ των παρεμβάσεων αυτών, τόσο στενοί δεσμοί ώστε είναι αδύνατο να διαχωριστούν, οπότε οι εν λόγω παρεμβάσεις να πρέπει να θεωρηθούν ως ενιαία παρέμβαση.